

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ærumnæ D. N. Jesu Christi

Thomé <de Jesus>

Monachii, 1676

Exercitium de Regno Christi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45834)

Ioan. 5. 7. bis, quos mihi dolores attulerit, & allatura sit tibi. Jam non potes dicere in ulla necessitate tua: *Hominem non habeo.* Ecce me! non me fugias. Quid potui facere pro te, quod non fecerim? Si vis amplius, pete, faciam, etiamsi non me velis in cruce: considera me à capite usque ad calcem, & videbis, quòd totus sim tuus, occupatus tuo servitio. *IESVS cupit esse nos- ter.* Quid habes magis tuum quàm me? Quis melius veritatem te docet? quis magis amat? quis plus tibi servit? in quo certiores habes amicitiam? cur igitur me aspernas, & dimittis meam suavem conversationem propter tuas voluptates & peccata? ô homo, jam hîc me habes: cave ne perdas me ac te; quia nusquam alibi reperies, quidquid necessarium tibi erit, nisi in me.

Psal. 2. 9. V. Potest etiam quis hæc verba dicere Christo de seipso; Ecce homo, ecce peccator, pro quo hæc pateris. Ecce homo, qui nihil servat eorum, quæ tibi promittit. *Ecce homo, qui non posuit Deum adiutorem suum; sed speravit in multitudine divitiarum suarum, & prevaluit in vanitate sua:* ideo sum tam miserabilis in tuo conspectu, sicut vides. Et sic licebit his verbis uti coram Domino, se accusando, offerendo, devovendo in ejus amorem & obsequia. Multum enim valet apud Deum bonum desiderium continuatum, & sæpius repetitum: & expedit consuescere, ut, quoties Deo te sistis, valde humiliaris, & confundaris in ejus præsentia, & quidquid consideraveris, convertas in humiliationem propriam: quæ est via securior ad meliorem cognitionem Dei, & accipiendam gratiam, quæ fuerit necessaria.

E X E R C I T I U M

De Regno Christi.

I.

Silentium Domini irriter opprobria. Omnis igitur humana pietas erga te, mi bone Jesu, exaruit? quæ res, etiam rationis expertis non tangitur compassione; si videat aliquem laceratum sicut te? tibi soli induruerunt humana viscera: non verentur conspuere sanctissimam faciem tuam, percutere genas, ludificari te pro stulto, & ut fictitium Regem armare te cannâ & purpurâ; per sarcasum adorare te, clamore, saltu, gestibus deridentes, & eadem arundine percutientes caput spinis

spinis confixum. Convocant omnes ad vexandum te, Deus meus; & tu files, quasi esses lumbricus: absque resistantiâ nihil respondes, sed ardes amore ac desiderio patiendi pro me; nec ullus est, qui condoleat tibi, ô amor animæ meæ, ô vita vitæ meæ! O Jesu! quando cessabunt injuriæ? quando saturabuntur hi contumeliosi; & tu, bonum animæ meæ, doloribus quando saturabere?

II. Ego, mi bone Jesu! te adoro, te laudo, te glorifico, & infinitas tibi gratias ago, pro omni amore, quem mihi ostendis; pro omni dolore, quem pateris. Dicant & faciant, quod volunthi, qui facere non possunt, ne sis verus Rex cæli & terræ. Iisdem verbis, quibus te irrident, ego te adoro; quia firmiter credo, quod ipsi derident: Ave Rex Judæorum! Ave Rex cæli & terræ! Ave Rex animarum! Tu es Deus meus, Dominus meus, Rex meus, qui das veram salutem. Tibi soli, Domine, verè convenit hoc nomen Regis: quia tu solus regis legibus perfectæ justitiæ, quæ convertunt animas; & gubernas cum pace, cum amore, cum divina sapientia. O si adveniret mihi regnum tuum! si regnares in anima mea, Deus meus! dicerem cum Propheta: *Dominus regit me, & nihil mihi deerit: in loco pascuæ me collocavit, Ps. 22. 1. 2* alens cibo cælesti. Aquâ vitali ac dulcissimâ reficit me, quæ animam meam convertit, ac ducit me super semitas justitiæ, propter bonitatem & sanctum nomen suum. Nam et si ambulavero in medio umbræ mortis, sceptrum tuum, quo regor, & baculus tuus, quo nitor, & cum amore castigor, consolantur me. Parata est mihi mensa in domo tua, è qua vivo, & robur accipio contra omnes ærumnas. Impinguas me oleo copiosæ gratiæ tuæ, & inebrias me vino suavitatis & Charitatis, quod spiritus mihi facit, & erigit animum meum: & misericordia tua per omnem vitam comitatur ac sequitur me: quò fit, ut habitare velim semper in domo tua, & vivere in obsequiis tuis: non cupio alium Regem, aut alium Dominum: sed unum te volo, quantumvis despectum, præ omnibus Regibus terræ cum gloria sua.

III. Sed, ô mi Rex ac Domine! tuum est, non minùs recipere cum misericordia eos, qui cum poenitentia revertuntur ad te, quam ex justitia punire illos, qui sua peccata non agnoscunt. *Detestatio mal. im- pensa vitæ*

Ego, Deus meus, agnosco mea; & ad tuos pedes prostratus, committo me tuæ clementiæ, confitendo me nequiores servum, digniorem plagis, & indigniorem gratiâ tuâ, quàm sit vel fuerit ullus è filiis Adæ: quia infinities te deserui, & me subdixi tuo servitio, ac tanquam perfidus alios dominos animæ meæ admisi, superbiam, vanitatem, amorem proprium, delectationes terrenas: & quotquot peccata feci, tot regibus, imò tyrannis me subjeci, leges eorum sequendo, tuâ contemptâ. Amisi te supremum Dominum: deserui te, amor animæ meæ: tergum tibi obverti, dulcissime Jesu, & cucurri post illos. Hucusque possederunt cor meum, & per consuetudinem, quâ sunt usi, conantur semper regnare in illo. Illi me detinent procul à te, Vita mea, & faciunt, ut gravis videatur mihi lex tua, cui hæcenus cum desiderio, voluptate, cogitatione servivi pro viribus, tempus & vitam illi impendens, prout mihi dabat gratia tua. Sed illi me induxerunt in hanc pauperiem, in qua me vides, Domine! illi me turbârunt, everterunt, spoliaverunt, excacârunt, exuerunt omnibus bonis. Et quod magis doleo, Dominus meus ac Deus meus! est consuetudo parendi nutibus illorum, & importunissimæ sollicitationi. Licet enim videam illos tendere ad meum interitum; sic tamen ad illos me propensum inveni, ut eos averfari non possim; quin ita mihi occupant animum & memoriam, ut non semper possim eos vincere, sed non rarò succumbam. Ipsi consuetudine sua me obscurant, ut puritatem legis tuæ satis videre non possim: ipsi me refrigerant, ut non impleam illam cum fervore: me premunt, ut grave putem onus tuum, neque tuâ conversatione delecter. O potentissime & piissime Rex animæ meæ! miserere mei, & abige istos tyrannos. Recipe possessionem hujus animæ tuæ, quam ego corrumpi. Recupera eam, Deus meus! da legem errantibus, qui desiderant redire in viam. Da mihi legem, Deus meus, & gratiam, ut eam observem.

*Regi nostro
anima fo-
litum est.*

IV. O quando videbo me possideri à te solo, qui es verus Rex ac Dominus meus! quando venies ad regnandum in hac anima, ut obediam tibi sine repugnantia? quando odio habebomnes, qui hæcenus regnârunt in ea? Per istas ignominias, per hos dolores

dolores peto misericordiam, ut solus regnes in me, solus me possideas, solus colaris ut verus Rex ac Dominus animæ meæ. Quis est enim Rex similis tibi? tu es Rex; cujus majestas non absterret, sed attrahit animas. Sceptrum tuum non incutit metum, sed omnes invitat ad te quærendum & amandum. Non sine ratione pro sceptro tibi dant arundinem, licet eam ipsi non intelligant; quia de te scriptum est, quòd arundinem quassatam non confringas, sed potiùs restaures. Nam in tua manu, Deus meus, ii sanantur, qui extra eam perirent; ac defenduntur, qui extra eam deltruerentur: quia tu es Rex simul omnipotens, & amantissimus Pater; & gaudes benefacere his, qui tuæ se dexteræ commiserunt. Neque tu es Rex, quales ceteri, quorum favor apud alios creat *Perf. Etiori* invidiam; quia non possunt se multis impertiri, cum, quod uni tri- *modo suis* buunt, aliis decedat. Tu Domine talis non es; quia totum te largi- *favet,* ris non omnibus tantum, sed etiam singulis: *quàm alii* Sic curas unumquemq- *Reges.* nostrum, ait S. Augustinus, *Conf. l. 3. c.* tanquam solum cures; & sic omnes, *11.* tanquam singulos. Tu non divideris, non minueris: omnibus potes plurimum favere, & singulos infinitum diligere: cui tu faves, est humilis & pauper spiritu, mitis, plangit sua delicta, dat eleemosynas, desiderio tui tenetur, ardet amore tui, atque hinc tantò magis cuique faves, quantò magis te amaverit. Nulla est in domo tua nobilitas aut ignobilitas, nulla inæqualitas, nulla personarum acceptio: tam nobilis erit quisque, tam grandis, tam honoratus, tam charus & acceptus tibi, quantum te amaverit. Ut primùm tibi se conjungit amore, subito acceptus, magnus & potens est; habet quidquid vult ac desiderat: quia bona tua non minuuntur inter multos dispersa. O si te amarem toto corde, Deus meus! ô si te quærerem totis viribus! complectere me tu, Amor divine; transforma me in te, & trahe me in te, & trahe me ad te. Quia verò jam plus non possum, cum David Propheta tuas laudes cantabo: *Lauda anima mea Dominum, laudabo Dominum in vita mea, psal- psal 145. 2.* lam DEO meo, quamdiu fuero.

Laudo & adoro, Deus meus, regnum tuum. Illi me subjicio. *Melius est* Te desidero, tibi offero omnia: fac me, quidquid voles. *ab aliis.* Malo castigari & tribulari in manu tua, quàm foveri à mundo. *Recipebulari,* me,

quàm à
mundo fo-
veri.

me, Deus meus, per amorem tuum: rege me, protege me, castiga me, solare me, dita me teipso, & amore tuo semper inflamma me.

O Regina Angelorum! quæ plena es gratiâ hujus Domini: reple me gratia ejus. Ad te venio supplex, ut me illi tradas in servum perpetuum, & sua divina Majestas me recipiat pro suo in æternum, nec me amplius è manu sua dimittat. O Cives Regni & Palatini hujus veri Regis, qui semper ejus amore capti tenemini; accipite me in societatem captivitatis istius: quid me fiet extra societatem vestram? Ergo juvate me, ut sim servus fidelis ac perpetuus hujus Domini, quem vos videtis, quem vos amatis, quem semper, semper adoratis.

EXERCITIUM

Circa verba, ECCE HOMO.

Pilatus stu-
det populo
falsam de
Christo opi-
nionem tol-
lere.

EXPECTA, anima mea, Dominum tuum, quem producant fo-
ras in conspectum omnium, ut eum videas & adores. O
Deus meus, Rex ac Dominus animæ meæ, quis te ita tractavit?
ô pulchritudo cæli, manibus ligatis, veste ludicrâ, coronâ spineâ
in capite undique stillante sanguinem, totus una viva plaga,
evulsis capillis, vultu fœdato, cruento, cum canna in manu per
Iudibrium, ignominiosè produceris in conspectum tuorum &
hostium, & amicorum, ipso Pilato eos irridente, quòd talem
regni affectati incusent, cùm dicit: Ecce homo. Ecce potentiam
ejus, quem vocatis Regem! potèstne talis homo Rex esse? ô mi
Salvator! quæ fuit hîc tua confusio, qui cùm ante paucos dies
in omnium oculis admirabilis eras propter opera & doctrinam
tuam, nunc ab iisdem conspiceris ita crudelem in modum tra-
ctatus? quis sensus ac dolor tuus hîc fuit, ô bonum & gloria
animæ meæ? gloria mea, felicitas mea, Jesu mi! adoro te, lau-
do, & glorifico, quantum possum. Imprime hanc miserabilem
& ignominiosam figuram huic duro cordi: emolli illud præsen-
tiâ tuâ, & fac ut sentiat, quod videt in te. Rape me totum in amo-
rem tui; quia mei amore video te tractatum his modis. Captiva,
Domine, bonum animæ meæ! hanc animam pulchritudine flam-
mæ, quæ ardet in te sic lacerato & despecto. Procedis tam tacitur-
nus,